

1

Портал

Нарешті після холоду, що стояв минулого тижня, потеплішало. Клері, натягнувши каптур, щоб волосся не падало на обличчя, бігла через Люків курний двір. Хоч яскраво сяяло сонце, та з Іст-Ривер усе одно дув кусючий вітер. Він ніс із собою ледь чутний дух хімікатів разом із бруклінською сумішшю запахів асфальту, бензину та паленого цукру із занедбаного заводу далі по вулиці.

Саймон чекав на неї на ганку, розкинувшись у старому кріслі з продавленими пружинами. На колінах у нього лежала *Nintendo DS*, яку він завзято штрикав стилусом.

— Є, — сказав він, коли дівчина піднялася східцями, — оце я в *Mario Kart* шпарю.

Клері стягнула капюшон, змахнула волосся з очей і заходилася шукати ключі в кишені.

— Де ти був? Я тобі цілий ранок намагалася додзвонитися.

Саймон звівся на ноги, запихаючи миготливий прямокутник у сумку.

— В Еріка. На репетиції.

Клері припинила крутити ключем у замку — який, як завжди, заклинило — і подивилася на Саймона:

— На *репетиції*? То ти й далі...

— Граю в гурті? А чому ні? — запитав він і простягнув до неї руку. — Дай-но допоможу.

Поки Клері стояла, Саймон хвацько прокрутив ключ, натиснувши якраз стільки, щоб уперта стара пружина в замку піддалася. При цьому він випадково зачепив рукою її руку. Його шкіра була холодна, температури повітря. Клері злегка здригнулася. Лише тиждень тому вони відмовилися від спроби завести романтичні стосунки, а їй уже було ніяково щоразу, як вона з ним бачилася.

— Дякую, — мовила вона й забрала ключ, навіть не глянувши на Саймона.

У вітальні було спекотно. Клері повісила куртку на гачок у передпокої та попрямувала в гостьову кімнату, Саймон — за нею. Насупилася. На ліжку, відкрита, ніби мушля, лежала її валіза, повсюди валялися розкидані одяг і скетчбуки.

— А я думав, ти в Ідріс лише на декілька днів їдеш, — сказав Саймон, розгублено оглядаючи гармидер.

— Так і є, просто не знаю, що із собою взяти. Суконь та спідниць у мене майже нема, але що як там не можна носити штани?

— Чого б це там не можна було носити штани? Це ж інша країна, а не століття.

— Але тіньові мисливці страшенно старомодні, та й Ізабель завжди в сукнях... — Клері, зітхнувши, затнулася. — Не важливо. Це я просто проектую тривогу за маму на свій гардероб. Змінімо краще тему. Як репетиція? Назву для гурту вже придумали?

— Усе добре, — Саймон усівся на стіл і почав дригати ногами. — Думаємо змінити гасло, аби було щось іронічне. Ну, приміром, так: «Ми бачили мільйон облич і розкачали близько вісімдесяти відсотків з них».

— Ти вже казав Еріку та всім іншим...

— Що я вампір? Ні. Це не те, про що можна невимушено згадати в розмові.

— Можливо, але вони твої *друзі* й мають знати. До того ж у їхніх очах ти станеш рок-богом, як той вампір Лестер.

— Лестат, — виправив Саймон. — Того вампіра звать Лестатом, і він вигаданий. Та і я чомусь не бачу, щоб ти бігала й усім друзям розповідала, що стала тіньовою мисливицею.

— Яким друзям? Ти мій друг, — Клері плюхнулася на ліжку й глянула на Саймона. — І тобі я сказала, хіба ні?

— Бо вибору не мала, — схиливши голову набік, Саймон пильно поглянув на неї; світло приліжкової лампи відбивалося в його очах, забарвлюючи їх сріблом. — Я сумуватиму, поки тебе не буде.

— Я теж, — відказала Клері, хоча шкіру аж пощипувало від нервового очікування, яке заважало зосередитися.

«Я їду в Ідріс! — співав розум. — Я побачу батьківщину тіньових мисливців, Місто Скла. Я врятую маму».

«І буду з Джейсом».

Саймонові очі зблиснули, мовби він почув її думки, проте його голос звучав так само спокійно:

— Нагадай-но, будь ласка, навіщо *тобі* їхати в Ідріс? Чому Мадлен та Люк не можуть подбати про все без твоєї участі?

— Закляття, яке ввело маму в цей стан, вона взяла в чаклуна — Рагнора Фелла. Мадлен каже, що доведеться знайти його, якщо хочемо зняти закляття. Проте він не знайомий із Мадлен, тільки з мамою, але Мадлен думає, що мені він повірить, бо я дуже схожа на неї. А Люкові зі мною не можна. Він може поїхати в Ідріс, але в Аліканте без дозволу Клаву — ні, та й вони цього не дозволять. Тільки не кажи йому нічого про це, *будь ласка* — він і так не дуже радий, що не їде зі

мною. Якби вони з Мадлен не були вже знайомі, не думаю, що він відпустив би мене з нею.

— Але ж там будуть і Лайтвуди. І Джейс. Вони тобі допоможуть. Ну, тобто, Джейс обіцяв допомогти, так? Він же не проти, що ти теж там будеш?

— Ну звісно, він мені допоможе, — відповіла Клері. — І, звісно, не заперечує.

Але вона знала, що це — неправда.

Поговоривши з Мадлен у лікарні, Клері одразу ж побігла в Інститут. Першому, раніше навіть за Люка, мамину таємницю вона звірила Джейсу. Але він тільки вирячився на неї, бліднучи дедалі сильніше з кожним її словом, неначе вона розповідала не як зможе врятувати матір, а з якою жорстокістю повільно зціджуватиме з нього кров.

— Нікуди ти не поїдеш, — сказав він, щойно вона договорила. — Навіть якщо доведеться зв'язати тебе й сидіти зверху, допоки вивітряться ці дуращі, ти все одно не поїдеш ні в який Ідріс.

Клері здалося, ніби він дав їй ляпаса. Вона ж бо думала, що він *зрадіє*. Прибігла в Інститут аж із лікарні, щоб розповісти йому, а він просто стояв і дивився на неї похмурим, як смерть, поглядом.

— Ти ж їдеш.

— Так, ми їдемо, бо *мусимо*. Клав скликає всіх членів в Ідріс на збори Ради. Голосуватимуть, що робити з Валентином, а оскільки останніми бачили його ми...

Але Клері на те все не зважала:

— То якщо їдете ви, чому мені не можна з вами?

Прямота її питання тільки більше його розізлила:

— Бо для тебе там небезпечно.

— О, а тут, виходить, дуже безпечно? Упродовж останнього місяця мене з десятків разів мало не вбили, і сталося це все просто тут, у Нью-Йорку.

— Це тому, що Валентин шукав два Знаряддя Смерті, які тут були, — процідив Джейс. — А зараз він перемкне увагу на Ідріс, і це знають усі...

— Ми й близько не впевнені ні в чому, — озвалася Маріз Лайтвуд.

Вона стояла в тіні дверної пройми, непомітна для них, а зараз нарешті виступила з неї під різке світло ламп передпокою. Тепер стали помітні зморшки від втоми, які пописали все жінчине лице. Її чоловік, Роберт Лайтвуд, минулого тижня в бою зазнав ушкоджень від демонічної отрути й відтоді потребував постійного догляду. Клері могла тільки уявити, як стомилася Маріз.

— А Клав хоче зустрітися з Клариссою, і ти, Джейсе, це знаєш.

— Клав хай іде в дупу.

— Джейсе, — обурилася Маріз дуже по-материнськи. — Думай, що говориш.

— Клав багато чого хоче, — виправився Джейс, — але не завжди отримує.

Маріз зиркнула на нього так, наче точно знала, що він має на увазі, й не оцінила репліку.

— Клав рідко помиляється, Джейсе. Та й немає нічого дивного, що там хочуть поговорити з Клері після всього, що вона пережила. Те, що вона може їм розповісти...

— Я розкажу їм усе, що їх цікавить, — відрізав Джейс.

Маріз зітхнула й звернула сині очі до Клері:

— То я правильно розумію, що ти хочеш поїхати в Ідріс?

— Лише на декілька днів. Зі мною не буде мороки, — відповіла Клері, уникаючи палючого погляду Джейса й благально дивлячись на Маріз. — Обіцяю.

— Питання не в тому, чи буде з тобою морока, а в тому, чи погодишся ти зустрітися з Клавом, поки будеш там. Вони хочуть поговорити з тобою, і якщо ти відмовишся, сумніваюся, що нам дозволять узяти тебе із собою.

— Ні... — почав був Джейс.

— Я зустрінуся з Клавом, — урвала його Клері, хоч від самої лише думки про це морозом сипнуло поза спиною.

Досі з Клаву вона знала тільки Інквізиторку, котра була не найприємнішою особою. Маріз потерла скроні.

— От і чудово, — сказала, проте, судячи з голосу, який звучав як туго напнута струна, ладна от-от порватися, почувалася вона зовсім не так. — Джейсе, проведи Клері та приходить у бібліотеку. Треба поговорити.

Маріз зникла в тіні, навіть не попрощавшись. Клері здалося, ніби на неї вилили відро крижаної води. Дівчина мовчки дивилася їй навздогін. Алек та Ізабель широ любили свою матір, і Клері розуміла, що Маріз непогана, просто не дуже тепла.

Джейс міцно стиснув губи.

— Подивися, що ти накоїла.

— Мені треба в Ідріс, навіть якщо ти цього не розумієш, — відповіла Клері. — Я роблю це заради мами.

— Маріз занадто довіряє Клаву, — мовив Джейс. — Вона вірить, що там усі ідеальні, а я не можу сказати, що це не так, бо...

— Бо саме так зробив би Валентин.

Вона очікувала вибуху, але Джейс обмежився лише коротеньким «ніхто не ідеальний». Відтак простягнув руку й указівним пальцем натиснув на кнопку ліфта.

— Навіть Клав.

Клері схрестила руки на грудях.

— То це тому ти не хочеш, щоб я їхала? Бо це небезпечно?

На його обличчі промайнув подив:

— На що ти натякаєш? Чому б іще мені не хотіти, щоб ти їхала?

Вона ковтнула.

— Бо...

«Бо ти хоч і запевнив, що більше не маєш до мене почуттів, але я їх до тебе досі маю. Закладаюся, ти це розумієш».

— Бо не хочу, щоб молодша сестра бігала за мною хвостиком?

У його голосі вчувалася різка нотка: у ній було й глузування, і щось іще.

Торохнувши, під'їхав ліфт. Відсунувши двері, Клері зайшла в нього та обернулася до Джейса:

— Я їду не тому, що там будеш ти, а тому, що хочу допомогти мамі. *Нашій* мамі. Це необхідно, хіба ти не розумієш? Якщо не зробити цього, вона може ніколи не прокинутися. Міг би хоча б удати, ніби тобі бодай трохи не байдуже.

Джейс поклав руки їй на плечі, торкнувшись кінчиками пальців шкіри над коміром, через що все її тіло затремтіло. Мимохіть Клері завважила кола в нього під очима й темні западини під вилицями. Чорний светр ще сильніше підкреслював вкриту синцями світлу шкіру й чорні вії — ось тобі й етюд на контрастах, намальований різними відтінками чорного, білого та сірого з вкрапленнями золотого де-не-де, як-от в очах, для колірного акценту...

— Дозволь я сам це зроблю, — сказав він тихо, але наполегливо. — Я можу допомогти їй за тебе. Тільки скажи, куди піти, кого розшукати. Я знайду те, що треба.

— Мадлен повідомила чаклунові, що до нього прийду я. Він чекатиме на доньку Джослін, а на не сина.

Джейсові руки в неї на плечах напружилися.

— Ну то скажи їй, що плани змінилися, і прийду я, а не ти.

Не ти.

— Джейсе...

— Я зроблю все, — не поступався він. — Усе, що скажеш, тільки пообіцяй залишитися тут.

— Не можу.

Він відпустив її, мовби вона його відштовхнула.

— Чому?

— Бо це моя мати, Джейсе, — відказала вона.

— І моя, — його голос прозвучав холодно. — А, власне, чому Мадлен не зв'язалася в цій справі з обома нами? Чому обрала тільки тебе?

— Сам знаєш.

— Бо для неї ти — донька Джослін, — кинув він, і тепер у його голосі вчувався не холод, а сталь, — а я навіки залишусь сином Валентина.

Він зачинив дверцята ліфта між ними. Вона глянула на нього крізь сітку, яка ділила його лице на ромбики в металевих рамках. З одного з них на неї дивилося золоте око, у глибині якого палахкотів гнів.

— Джейсе... — почала Клері, проте, смикнувшись і грюкнувши, ліфт почав спускатися, несучи її в мовчазну темряву собору.

— Земля викликає Клері, — помахав руками перед її носом Саймон. — Ти тут?

— Так, вибач, — вона сіла й струснула головою, щоб прояснити думки. То була їхня остання зустріч із Джейсом. Коли